

1. De procedure

De betwisting werd ingeleid bij dagvaarding, die werd betekend:

- bij geregistreerd exploit van dagvaarding van gerechtsdeurwaarder L. De Troyer te Aalst, gedagtekend 12.12.2012
- bij geregistreerd exploit van dagvaarding van gerechtsdeurwaarder L. De Troyer te Aalst, gedagtekend 13.12.2012.

Op de zitting van 10.10.2013 werden de partijen gehoord in hun middelen en besluiten.

Voor het opstellen van alle akten van rechtspleging werd de wet van 15.06.1935 toegepast.

2. Voorwerp van de vorderingen

Eiser vordert:

- de BVBA S ontbonden te verklaren in rechte;
- deze gerechtelijke ontbinding uit te spreken ten laste van eerste verweerder, zijnde de heer J. V.;
- een gerechtelijk vereffenaar aan te stellen, bij voorkeur een accountant, met in het algemeen als opdracht de BVBA S te vereffenen, en alle nodige vereffeningshandelingen te stellen, inclusief:
 - de maatregelen tot bewaring van het actief te treffen;
 - een getrouwe inventaris op te maken van dit actief;
 - het actief te verwezenlijken
 - het passief aan te zuiveren;
 - de afrekening tussen de vennoten op te maken;

2011-10-20

09/11/13

- te zeggen voor recht dat de vereffenaar de aldus ontbonden vennootschap zal vertegenwoordigen;
- Te bevelen dat onderhavig vonnis ter griffie zal worden neergelegd in het vennootschapsdossier, en dat dit vonnis bij uittreksel zal worden bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad, op benaerstiging van de vereffenaar, inclusief publicatie van de gerechtelijke ontbinding van de vennootschap, en de benoeming van de gerechtelijke vereffenaar en zijn identiteit;
- de partijen zich de verklaring van gerechtelijke ontbinding en aanstelling van vereffenaar uitvoerbaar bij voorraad te horen verklaren;
- eerste verweerder te veroordelen uit hoofde van vereffeningskosten:
- tot betaling/consignatie van een provisie van 4.500 euro ten titel van kosten en erlonen van de gerechtelijke vereffenaar en andere vereffeningskosten, binnen de zeven (7) dagen na betekening van onderhavig vonnis, en tussen te komen vonnis tevens als titel te laten gelden voor het geval eerste verweerder deze bedragen niet geheel betaald heeft binnen voormelde termijn; en
- tot betaling van alle vereffeningskosten, daarbij inbegrepen de betaling van de integrale staat van erlonen en kosten van de gerechtelijk vereffenaar, en op heden provisioneel begroot op één (1) euro (P.M.), onder voorbehoud van nadere begroting, voor te leggen door de vereffenaar;
- eerste verweerder te veroordelen tot betaling van (bijkomende) schadevergoeding aan eiser, op heden begroot op 227.689,11 euro, onder voorbehoud van nadere begroting, en begroting in meer, meer moratoire interesten vanaf 18 juli 2011 (eerste ingebrekestelling), en meer gerechtelijke interesten vanaf datum van onderhavige dagvaarding tot en met de dag der integrale betaling;

In ondergeschikte orde ex aequo et bono toe te kennen en te begroten, meer moratoire interesten vanaf 18 juli 2011 (eerste ingebrekestelling), en meer gerechtelijke interesten vanaf datum van onderhavige dagvaarding tot en met de dag der integrale betaling;

Tevens voorbehoud toe te kennen tot vordering van (deel of geheel van deze) schadeposten door de gerechtelijk vereffenaar in het kader van de gerechtelijke ontbinding,

- eerste verweerder te veroordelen tot betaling van de kosten van het geding, met inbegrip van de dagvaardingskosten en de rechtsplegingsvergoeding, deze laatste aan de zijde van eiser nader begroot als volgt:
 - dagvaardingskosten: 279,50 euro;
 - rechtsplegingsvergoeding naar basisbegroting: 1320,00 euro;
- het te verlenen vonnis uitvoerbaar bij voorraad te horen verklaren, niettegenstaande de aanwending van welk rechtsmiddel ook, zonder borgstelling noch vermogen tot kantonnement;
- Akte te nemen van het uitdrukkelijke gemaakte voorbehoud om alle andere rechtsmiddelen aan te wenden, en alle dienstige vorderingen in te stellen.

Label nr:

Handel:

3. Samenvatting van de standpunten van partijen

3.1. In eerste instantie kan verwezen worden naar de dagvaarding alsook naar de zeer uitvoerige en omvangrijke conclusies van beide partijen.

3.2. Voor de duidelijkheid en met het oog op de leesbaarheid van onderhavig vonnis wordt hierna melding gemaakt van *eiser* en *verweerder*.

De bvba S~~XXXX~~ zal hierna aangeduid worden als de *vennootschap*, hetzij als de *bvba S~~XXXX~~*.

3.3. De aan de grondslag van onderhavige betwisting liggende feiten zijn eenvoudig samen te vatten.

Eiser en verweerder zijn schoonbroers (verweerder is of was gehuwd met de zus van eiser).

De vennootschap werd opgericht voor onbepaalde duur.

Er zijn 60 maatschappelijke aandelen, waarop door elk van beide aandeelhouders voor de helft ingeschreven werd. Elk aandeel werd t.b.v. 25% volstort.

Naar hetgeen eiser stelt was de oprichting van de vennootschap, de bvba S~~XXXX~~, het resultaat van een belangrijke evolutie waarbij hij het beheer van het hotel meer draaglijk kon maken, teneinde de onhoudbare werkdruk te matigen en zichzelf deels te ontlasten (na een onhoudbare periode van jarenlang horecawerk, dag en nacht, zou hij meer tijd aan het familieleven kunnen spenderen, hetgeen ook om gezondheidsredenen vereist was).

Volgens eiser realiseerde hij en zijn echtgenote 2 onderscheiden handelsfondsen (hotel en restaurant), die uitgebouwd werden tot succesvolle zaken.

De bvba S~~XXXX~~ was, volgens eiser, geconcipieerd als zuivere managementvennootschap (beheersvennootschap) en tevens als holding (met 100% van de aandelen van de bvba S~~XXXX~~-D~~XXXX~~): met dit vehikel zouden de aandelen overgenomen worden van de bvba S~~XXXX~~-D~~XXXX~~ (waarin alle onroerende goederen en zakelijke rechten, c.g. het patrimonium zou verenigd worden en die als dochtervennootschap zou fungeren), van de nv SI~~XXXX~~ (die 149 van de 150 aandelen bezat) en zou ook hotel Bovendael worden bestuurd en beheerd. Een en ander zou worden gerealiseerd middels 2 samenhangende overeenkomsten, afgesloten op 01.01.2010. De nv SI~~XXXX~~ zou dienen als vehikel voor de activa waarvoor eiser en zijn echtgenote jarenlang hadden gewerkt en die niets van doen hadden met hotel en restaurant.

Volgens eiser werd aan verweerder een reuzengrote kans geboden om, na een zeer beperkte investering, door verloop van tijd en arbeid, zijn participatie zeer sterk in waarde te zien stijgen. Voorts zou verweerder een volwaardig en treffelijk inkomen genieten voor de lopende prestaties, met talrijke extralegale voordelen.

In ruil hiervoor zou eiser moeten kunnen rekenen op de tegenprestaties van verweerder en een zeer verregaande flexibiliteit en loyaliteit. Eiser maakt in conclusies gewag van een evenwichtige constellatie van afspraken en verbintenissen. Vandaar onderstreept en beklemtoont eiser de opname van verantwoordelijkheden (naast actief en diligent bestuur) door verweerder als zijnde cruciaal voor het afgesproken samenwerkingsverband. Deze afspraken zouden volgens eiser blijken uit de volledig conforme uitvoering, diverse maanden lang na de oprichting.

Eiser schetst in conclusies dat verweerder vanaf eind 2010/begin 2011 probleemgedrag begon te vertonen en zich steeds meer gedesinteresseerd toonde, om uiteindelijk het gehele hotelbeheer onvcrantwoord achter te laten in juli 2011. Eiser maakt gewag van onwettige afwezigheid als zaakvoerder. Eiser heeft het in conclusies over relationele problemen, geldproblemen, c.d.m. Ook zou verweerder nalaten talrijke vennootschapsgoederen terug te geven. Verder zou volgens eiser sprake zijn wanbeheer en van structureel en systematisch ontvluchten van verantwoordelijkheden. In essentie stelt eiser dat sprake zou zijn van onderscheiden wanprestaties als vennoot (en van verbreking van de contractuele afspraken inzake samenwerking), die de gerechtelijke ontbinding van de vennootschap wettigen.

Alle partijen zouden akkoord gegaan zijn om de aandelenverkoopovereenkomsten te beëindigen en te ontbinden.

De bvba S zou geen enkel nut meer vertonen wegens haar slapend bestaan ; deze vennootschap zou, zeker gelet op haar finaliteit als managementvennootschap en holding, niet meer bruikbaar zijn, waarbij ook de *affectio societatis* zou weggevallen zijn. Deze vennootschap zou op heden enkel overmatige kosten opleveren (opstellen jaarrekening, boekhouder, ...) en niets meer waard zijn, noch boekhoudkundig, noch intrinsiek, zeker gelet op het feit dat het enige en voornaamste actief, meer bepaald de aandelen, wederovergedragen werden aan de verkopers ingevolge de (door verweerder nooit geprotesteerde of betwiste) ontbindingsbeslissing. Hierdoor zou de vennootschap *de facto* volledig vereffend zijn, c.g. enkel nog een lege doos zijn.

Eiser vraagt tevens bijkomende schadevergoeding.

Eiser benadrukt dat verweerder aan dossiercreatie zou doen en zich naderhand zou hebben pogen in te dekken via briefwisseling.

In juni/juli 2011 besloot verweerder uit de vennootschap te stappen; hieromtrent bestaat omzeggens geen betwisting. Verweerder vraagt terugbetaling van het geplaatst kapitaal en van zijn inbreng.

Tabel nr.:

Bundel:

Als redenen geeft verweerder op dat er sprake was van een onevenwicht tussen beide vennoten, van slechte of onbestaande communicatie, van voortdurende discussies, van een gebrek aan collegialiteit, wantrouwen, e.d.m.

In augustus 2011 betekende verweerder zijn ontslag als zaakvoerder.

De algemene vergadering van 30 december 2011, waarop verweerder niet aanwezig of vertegenwoordigd is, keurde de jaarrekening goed onder voorbehoud en weigerde kwijting aan verweerder.

Inmiddels ging verweerder over tot de geschillenprocedure voor de Voorzitter van deze Rechtbank, zetelend zoals in kort geding. Verweerder vorderde dat zijn aandelen door eiser zouden worden overgenomen.

De vordering van verweerder wordt bij beschikking van de Voorzitter van deze Rechtbank d.d. 27 maart 2013 als ongegrond afgewezen.

Verweerder heeft inmiddels hoger beroep aangetekend tegen deze beslissing, bij verzoekschrift hoger beroep d.d. 12 juni 2013.

Verweerder, die de vordering van eiser betwist, concludeert o.a. dat:

- de houding van eiser duidelijk was: "*sois belle et tais toi*"
- geen sprake was van een evenwichtige samenwerking tussen 2 gelijkwaardige partners
- eiser zich als een ware dictator opstelde, hetgeen tot grote frustratie leidde bij hem
- eiser volkomen ten onrechte laat uitschijnen alsof hij enige baat zou hebben bij het oprichten van de vennootschap
- hij terugkeerde naar zijn voormalige werkgever (en overigens ook opnieuw samen zou zijn met zijn ex-echtgenote)
- de ontbinding van de vennootschap de meest ingrijpende methode is ("*de spreekwoordelijke atoombom in het vennootschapsrechtelijke arsenaal*"), in feite het allerlaatste redmiddel en bijgevolg een subsidiair karakter heeft, daar waar zijn uittrekking een valabel alternatief is en een middel om het conflict tussen beide aandeelhouders (definitief) op te lossen
- ten onrechte voorgesteld wordt door eiser alsof de gerechtelijke ontbinding van de vennootschap de enige uitweg zou zijn uit het conflict tussen partijen
- er nog altijd een nieuwe samenwerking kan opgezet worden met een derde, waarbij de vennootschap kan dienen als vehikel om deze samenwerking gestalte te geven
- geen sprake kan zijn van misbruik van meerderheid, aangezien hij slechts de helft van de aandelen heeft, net als eiser zelf
- het vooral de persoonlijke belangen van eiser zelf zijn die door zijn weloverwogen en ruim op voorhand medegedeelde beslissing lijken te worden geraakt

Tabel met

aanvullend

- de persoonlijke belangen van eiser uiteraard niet samenvallen met deze van de vennootschap
- hij steeds de vennootschap kan opzeggen, aangezien de samenwerking van onbepaalde duur was
- geen samenwerkingsovereenkomst opgericht werd, doch enkel een vennootschap opgericht werd om de samenwerking gestalte te geven
- zijn ontslag als zaakvoerder er kwam op uitdrukkelijk verzoek van eiser zelf
- geen enkele fout gelegen kan zijn in zijn niet-aanwezigheid op de algemene vergadering
- laptop en GSM, waarvan sprake, eigendom zijn van een andere vennootschap
- sprake is van *rechtsverwerking*, aangezien eiser reeds op de algemene vergadering van 30 december 2011 zijn intentie liet acteren om de vennootschap vrijwillig of gerechtelijk te laten ontbinden en niettemin nog meer dan 1 jaar heeft gewacht om, na zelf te zijn gedagvaard om de aandelen over te nemen, zijn vordering tot ontbinding instelt
- eiser zelf de voornaamste oorzaak is van de onenigheid tussen de vennoten, zodat hij zijn vordering in ontbinding hierop niet kan steunen.

4. Beoordeling

4.1. Ter zitting van 10.10.2013 werd akte genomen van het akkoord tussen partijen om het debat, in de huidige stand van de procedure, te beperken tot de vennootschapsrechtelijke vraag naar de gerechtelijke ontbinding van de vennootschap (en de hiermee samenhangende eis te horen zeggen voor recht dat deze ontbinding ten nadele van verweerder moet worden uitgesproken).

De overige vorderingen zouden dan worden behandeld in een later stadium van de procedure.

4.2. De vordering tot gerechtelijke ontbinding komt exclusief toe aan de aandeelhouders, hoewel terzake geen minimumparticipatiedrempel geldt, zodat 1 aandeel reeds kan volstaan (B. Tilleman, *Ontbinding van vennootschappen*, Kalmthout, Biblo, 1994, 224).

Het wordt ook niet betwist dat eiser voldoet aan voormelde voorwaarde om een ontbindingseis in te stellen.

4.3. De door verweerder ingeroepen *rechtsverwerking* wordt niet aanvaard als terzake dienend verweermiddel.

De figuur van de rechtsverwerking is niet ingeschreven in Belgische wetgeving, maar is een creatie van de rechtsleer en rechtspraak.

Tabel nr.:

Evenmin maakt dit een algemeen rechtsbeginsel uit, zo leert inmiddels gevestigde cassatierechtspraak.

Standpnt.

De figuur van rechtsverwerking wordt in essentie gesteund op het rechtmatig vertrouwen van de schuldenaar op de intentie van de schuldeiser om afstand te doen van zijn recht.

Voor zover de rechtsverwerking enkel een sanctie zou inhouden wegens passiviteit of stilzitten, zouden de regels van bevrijdende verjaring verstrengd worden, buiten de wet om. Daarom wordt als bijkomende voorwaarde - naast de volstreekte en langdurige passiviteit - bij rechtsverwerking bovendien ook vereist dat de eisende partij een houding aanneemt die strijdig is met de uitoefening van zijn recht.

De rechter die gevat wordt om uitspraak te doen over een ingeroepen rechtsverwerking zal dan ook dienen na te gaan of een schuldeiser zich op ondubbelzinnige wijze heeft gedragen als een persoon die afstand heeft gedaan van zijn recht. Derhalve moet sprake zijn van begeleidende omstandigheden bestaande uit de houding uitgaande van de schuldeiser waaruit kan afgeleid worden dat deze zijn aanspraken niet meer zal opeisen (zie o.a.: W. Van Gerven m.m.v. S. Covemaeker, *Verbintenissenrecht*, Leuven, Acco, 2006, 642).

Verweerder geeft te dezen die bijzondere omstandigheden evenwel niet aan.

Verweerder toont overigens ook niet aan dat eiser misbruik zou maken van zijn recht als aandeelhouder om de gerechtelijke ontbinding van de vennootschap te vorderen wegens wettige redenen. Dit recht is overigens dwingend van aard, net zoals de gehele materie van de gerechtelijke ontbinding van vennootschappen.

Het verweer, gesteund op de rechtsfiguur van de rechtsverwerking, faalt dan ook.

4.4. De vordering tot gerechtelijke ontbinding van een vennootschap op grond van wettige redenen wordt in wezen soeverein beoordeeld door de feitenrechter, die aan een belangnafweging moet doen.

Hoewel de Rechtbank als principe erkent dat de gerechtelijke ontbinding een subsidiair karakter heeft, zodat er in de mate van het mogelijke voorrang moet worden gegeven aan een conflictoplossing die de continuïteit van de vennootschap waarborgt, zij opgemerkt dat de geschillenregeling en de ontbinding zich niet zo lineair ten overstaan van elkaar verhouden als op het eerste gezicht mag lijken (zie o.a. : M. Wauters, "Geschillenregeling en gerechtelijke ontbinding", noot onder Gent 29 september 2000, *TRV* 2001, 494), terwijl anderzijds ook geen enkele wetsbepaling stelt dat de geschillenregeling altijd voorrang moet krijgen op een eis tot gerechtelijke ontbinding van de vennootschap. Een al te doorgedreven terughoudendheid ten aanzien van een eis in gerechtelijke ontbinding (of een verabsolutering van het principe dat de

1010 1013

vennootschap kost wat kost moet blijven bestaan) is vanuit pragmatisch oogpunt, in gevallen zoals deze, hoogst onwenselijk.

1010 1013

Het recht om de ontbinding te vordoren van een vennootschap wegens wettige redenen is in beginsel gelijkwaardig aan het recht om uit de vennootschap te treden krachtens de vennootschapsrechtelijke geschillenregeling; deze gelijkwaardige rechten (die beiden overigens van dwingend recht zijn) moeten steeds *in concreto* tegen elkaar afgewogen worden.

In dat verband zij opgemerkt dat de wettelijke regeling inzake de gerechtelijke ontbinding wegens wettige redenen geldt als vennootschapsrechtelijk alternatief voor de eis tot uitonverdeeldheidstreding van artikel 815 B.W. De ontbinding onverkort afwijzen als automatisme, onder verwijzing naar de mantra dat dit het *ultimum remedium* is, zou er in gevallen als deze (een vennootschap opgericht door 2 vennoten, waarvan 1 van beide vennoten besluit uit de vennootschap te stappen) *de facto* op neerkomen dat de overblijvende vennoot verplicht wordt de vennootschap verder te zetten en zo de *gevangene* wordt van een contract dat zijn bestaansreden verloren heeft door het wegvallen van de *affectio societatis*.

De enkele verwijzing naar de minder drastische aard van de geschillenregeling volstaat overigens niet als bewijs van de meerwaarde van dit «alternatief».

Het bestaan van de vennootschap vormt immers geen geïsoleerd, zelfstandig «(vennootschaps)belang», maar vereist steeds een terugkoppeling naar het gemeenschappelijk belang van de vennoten. Ernstige en aanhoudende onenigheid tussen de vennootschap heeft een verlamdend effect en hypothekeert bijgevolg en per definitie de vennootschap, zeker in gevallen als deze, waar er slechts 2 vennoten zijn en een contract met een sterk *intuitu personae* karakter aan de grondslag ligt van de vennootschap. Een bvba is in essentie overigens een personenvennootschap, zodat het persoonlijk karakter van de relatie tussen de vennoten onderling inherent is aan dit type vennootschap. Gaat deze relatie teniet dan reflecteert dit onvermijdelijk ook op het lot van de vennootschap.

Dergelijke visie spoort met het verbintenisrechtelijk karakter dat aan de vennootschap ten grondslag ligt. Door de oprichting van de vennootschap ontstaan er onderling afhankelijke verbintenissen van de vennoten ten overstaan van elkaar. Uiteindelijk is de grondslag van de vennootschap als associatief samenwerkingsverband de overeenkomst (artikel 1 W.Venn.), zodat de vennootschap de synthese is van contractuele verbintenissen tussen de vennoten, tot stand gebracht door de oprichtingsovereenkomst, die ontstaat door het louter samentreffen van de wilsuiting van de partijen-oprichters. Vandaar dat het woord vennootschap eigenlijk 2 betekenissen heeft: enerzijds het contract dat de rechtspersoon schept en anderzijds ook de rechtspersoon, die geschapen wordt door en ingevolge dit contract. Het verbintenisrecht heeft dan ook geldingskracht, voor zover deze niet door de (Vennootschappen)wet beperkt wordt.

Tabel nr.:

Aandelen:

Bij gebreke van voordelen verbonden aan het voortduren van de vennootschap, zullen de vennoten trouwens vaak meer gebaat zijn met een ontbinding. Anders dan de geschillenregeling biedt de ontbinding immers de mogelijkheid om meteen ook de andere verhoudingen tussen de aandeelhouders af te wikkelen. Een van de belangrijkste beweegredenen om de gerechtelijke ontbinding uit te spreken van de vennootschap is de preventie van verdere verliezen, die nagenoeg onvermijdelijk zijn bij handhaving van de vennootschap.

Vooraf de wetenschap dat de vordering tot uittreding, ingesteld door verweerder, pas gepleit kan worden in graad van beroep binnen 2 jaar strijdt met de noodzaak dat de rechtspositie van partijen (alstook, onrechtstreeks, van de vennootschap zelf) zo snel mogelijk dient uitgeklaard te worden. Op geen enkele wijze blijkt dat er sprake zou zijn van een intrinsiek economisch leefbare activiteit, zodat de vennootschap geen economische relevantie meer heeft, terwijl haar continuïteit door haar "scheppers" (de vennoten-oprichters) trouwens ook niet langer beoogd wordt of gewenst wordt.

De vordering tot gedwongen overname van aandelen in een situatie waar de vennootschap een lege doos geworden is, geen activiteiten meer heeft en elke *affectio societatis* verdwenen is, zodat er een juridisch én economische onmogelijkheid bestaat tot verwezenlijking van het maatschappelijk doel kan niet impliceren dat de andere vennoot gedwongen wordt deze aandelen over te nemen, *c.q.* verhinderd zou worden de gerechtelijke ontbinding te vorderen in een situatie waar het voortbestaan van de vennootschappen geen voordelen meer lijkt op te leveren.

Zich verzetten tegen de gerechtelijke ontbinding getuigt in die omstandigheden van een gemis aan contractuele goede trouw.

Verweerder heeft zelf trouwens geen enkel initiatief genomen (bijv. investeerders of een kandidaat-overnemer van zijn aandelen gezocht) om het voortbestaan van de vennootschap te verzekeren.

Er zijn wel degelijk wettige redenen voorhanden, aangezien het zinloos en zelfs schadelijk is om de vennootschap nog verder te laten bestaan.

Het wordt immers niet betwist door verweerders dat de vennootschap als zodanig geen activiteiten meer ontplooit.

Voorts vertegenwoordigt de vennootschap geen maatschappelijke belangen, aangezien deze bijv. geen personeel in dienst heeft (zie in dat verband ook de beschikking, zoals in kort geding, geveld door de Voorzitter van deze Rechtbank d.d. 27 maart 2013 (folio 128, onderaan, laatste alinea)).

Het kan voorts ook niet worden betwist dat de beide aandeelhouders uitdrukkelijk te kennen gegeven hebben dat zij de vennootschap niet langer willen handhaven.

Eiser geeft blijk hiervan door zijn eis tot gerechtelijke ontbinding van de vennootschap.

10/11

10/11

Verweerder geeft, op zijn beurt, blijk hiervan door zijn eis tot uittreding, waarbij hij vordert dat zijn aandelen door eiser zouden worden overgenomen.

Bovendien blijkt uit deze procedure en uit de andere antecedenten (o.a. de geschillenprocedure ingeleid op verzoek van verweerder, thans gesteld voor behandeling voor het Hof van Beroep te Gent, weliswaar pas in het najaar van 2015) dat de vennootschap veelmeer een broeihaard van conflicten vormt tussen de vennoten, die hun toevlucht nemen tot gerechtelijke actiemiddelen.

Deze onderscheiden procedures illustreren de animositeit die in dat verband bestaat, zodat de vennootschap geen rust meer kent (vgl. H. Braeckmans, "Conflicten in vennootschappen en het wetboek van vennootschappen: de vlag dekt niet de lading", *TPR* 2010-4, (1603), 1688, 121).

In voornoemde optiek lijkt het dan ook weinig zinvol om de vennootschap nog langer te handhaven.

De vaststelling dat er geen activiteiten meer zijn, de diepgaande onenigheid tussen de vennoten, het gegeven dat er een totale vertrouwensbreuk is tussen de beide aandeelhouders en het feit dat dat er kennelijk ook geen belangen van derden (bijv. personeel) aangetoond of gekend zijn die zich verzetten tegen de ontbinding van de vennootschap, nopen tot de conclusie dat de ontbinding aangewezen is.

Naar het oordeel van de Rechtbank kunnen er in voorliggende zaak dan ook geen fundamentele bezwaren bestaan tegen de vervanging van het statutair vennootschapsdoel door een vereffeningsdoel, waarbij het werkterrein van de vennootschap voortaan wordt beperkt tot verrichtingen die tot diens vereffening strekken.

In het raam van de rechterlijke belangenafweging helt de balans over in het voordeel van de ontbinding van de vennootschap: afgezien van het belang van de eisende partij en het vennootschapsbelang (waarbij de Rechtbank in overweging neemt dat er geen activiteiten meer zijn, *c.q.* dat er geen sprake meer is van een vennootschap *on going concern* en dat niet aangevoerd wordt, laat staan aangetoond wordt dat er derden zouden zijn die belang zouden hebben bij de handhaving van de vennootschap), toont verweerder, die zelf uit de vennootschap wil treden, niet aan dat de inwilliging van de eis tot ontbinding van de vennootschap zijn belangen op ernstige wijze zou schenden.

Voor zoveel als nodig, kan in dat verband nog verwezen worden naar de relevante overwegingen in de beschikking, zoals in kort geding, geveld door de Voorzitter van deze Rechtbank d.d. 27 maart 2013 (folio 128, onderaan, laatste alinea).

4.5. Wegens de aard van de onenigheid, zoals uit de gegevens van de zaak blijkt, komt het niet aangewezen of opportuun voor om één der vennoten of huidige bestuurders aan te stellen als vereffenaar (zie o.a.: B. Tillerman, "Het

Referentie:

statuut van de vereffenaar: benoeming, beëindiging, bezoldiging en besluitvorming”, TRV 1996, 356 e.v., nrs. 54 e.v. ; K. Geens c.a., “Overzicht van rechtspraak. Vennootschappen 1992-1998”, TPR 2000 p. 495, nr. 488).

Paragraaf:

4.6. In acht genomen de familiale achtergrond van het geschil (eiser en verweerder zijn of waren schoonbroers van elkaar), de specifieke context die geschetst wordt in de conclusies van de eisende partij ~~Jugon~~ ~~STAVELAND~~ en het (groten)deels tegenstrijdig feitenrelaas (hoewel de Rechtbank in een schrijven/mailbericht van eiser aan verweerder, gedateerd op 19/07/2011 – stuk 13 bundel eiser - leest : “ Elk zijn waarheid en overtuiging nietwaar ? Voor nagenoeg elk punt dat je aanhaalt hebben wij uiteraard een andere mening die haaks staat op jouw beweringen. (...) Jouw fout, mijn fout ? Over die vicieuze cirkel hebben we al meerdere malen gediscuteerd, het is ook niet belangrijk. ”) komt de persoonlijke verschijning van partijen voor als zijnde een in deze uiterst relevante onderzoeksmaatregel, ter beoordeling van de nog resterende vorderingen, inbegrepen de vordering teneinde te horen zeggen voor recht dat de ontbinding ten laste van verweerder moet worden uitgesproken of aan zijn fout toerekenbaar zou zijn.

In de tussenliggende periode kan de zaak ook verder in staat worden gesteld voor wat betreft de eis in schadevergoeding.

In dat verband wordt aan de partijen, eiser in het bijzonder, gevraagd een duidelijk onderscheid te maken tussen schade geleden door de vennootschap en de eigen schade. Het spreekt voor zich dat eiser geen vergoeding kan vorderen voor schade die te situeren is in het vennootschapspatrimonium, gelet op de onderscheiden rechtspersoonlijkheid (inbegrepen de onderscheiden vermogens) die bestaat tussen de vennootschap en haar vennoten.

4.7. De kosten van vereffening worden, ten titel van voorlopige maatregel ex artikel 19 Ger.W., lastens 1ste verweerder ~~V~~ ~~Jugon~~ gelegd.

Op heden is de enige mogelijke conclusie immers dat diens vertrek uit de vennootschap aanleiding was tot de eis in gerechtelijke ontbinding van de vennootschap.

Aangezien het een beslissing betreft ex artikel 19 Ger.W. is deze beslissing nopens de vereffeningskosten per definitie nog geen definitieve beslissing.

Onderhavig vonnis verschaft zodoende een titel ten voordele van de vereffenaar, voor zowel voorschotten als kosten.

4.8. De beslissing nopens de gerechtskosten blijft aangehouden, onverminderd hetgeen hoger is overwogen voor wat betreft de kosten van vereffening, die voorlopig ten laste van verweerder ~~V~~ ~~Jugon~~ worden gelegd.

7/11/13

7/11/13

5. De uitspraak

De Rechtbank doet recht op tegenspraak ten aanzien van verweerder V [REDACTED] [REDACTED] J. [REDACTED] en als op tegenspraak (bij toepassing van artikel 747 Ger.W.) ten aanzien van verweester bvba S [REDACTED], op grond van alle bovenstaande redenen, alle verdere en meer uitgebreide of strijdige conclusies verwerpende als zijnde niet gegrond of niet terzake dienend.

Verklaart de vordering ontvankelijk en thans reeds deels gegrond, in de mate zoals hierna wordt bepaald.

Verklaart 2de verweester, de bvba S [REDACTED], met maatschappelijke zetel te [REDACTED] (ondernemingsnummer [REDACTED]), **gerechtelijk ontbonden wegens wettige redenen.**

Stelt aan als vereffenaar de heer Hugo VAN GEET, bedrijfsrevisor, Kerkstraat 2-4 te 9200 Dendermonde en kantoorhoudend Gentse Steenweg 169 te 9200 Dendermonde, en bepaalt diens opdracht als volgt:

- de maatregelen tot bewaring van het actief treffen
- een getrouwe inventaris er van opmaken
- het actief verwezenlijken
- het passief aanzuiveren
- de afrekening tussen de vennoten opmaken.

Zegt, voor zoveel als nodig, dat de vereffenaar de aldus ontbonden vennootschap zal vertegenwoordigen.

Legt de kosten van de vereffening ten titel van voorlopige maatregel ten laste van de eerste verweerder, J. [REDACTED] V. [REDACTED].

Beveelt dat onderhavig vonnis ter behaarsliging van de vereffenaar, bij uittreksel zal worden bekend gemaakt in het Belgisch Staatsblad.

Beveelt, alvorens verder recht te doen nopens de nog resterende vorderingen, de persoonlijke verschijning van partijen (J. [REDACTED] S. [REDACTED] enerzijds en J. [REDACTED] V. [REDACTED] anderzijds) in de Raadkamer van deze Rechtbank (1ste verdieping) op de zitting van donderdag 13 februari 2014 om 10.30 uur.

Houdt de beslissing omtrent de kosten aan.

Staat de voorlopige tenuitvoerlegging toe van huidig vonnis, niettegenstaande alle verhaal en zonder dat borg wordt gesteld.